خراسان روزنامه صبح ایران
شنبه ۱۷ فروردین ۱۳۹۸ . ۳۰ رجب ۱۴۴۰ . شماره ۲۰۰۶۶

رهبر انقلاب در سخنرانی روز نخست سال در مشهد با اشاره به نام‌گذاری سال ۹۸ تبیین کردند

۶ دستاورد «رونق تولید»

حضرت آیت‌ا... خامنه‌ای رهبر معظم انقلاب اسلامی در اولین روز سال ۱۳۹۸ در اجتماع پرشور انبوه زائران و مجاوران حرم رضوی، سال ۹۸ را «سال فرصت‌ها» خواندند و با تأکید بر این که تحقق شعار امسال یعنی «رونق تولید» موجب ایجاد تحول در بخش‌های مختلف، افزایش اشتغال، حل مشکلات معیشتی، اصلاح نظام بانکی، افزایش ارزش پول ملی، حل مشکل تورم و توازن بودجه‌ای خواهد شد، سخنان مهم و پرنکته‌ای را درباره «مسائل سال جاری، مواجهه دولت‌های غربی با ایران و اقتصاد و رونق تولید» بیان کردند و در محور چهارم سخنان خود به تبیین وظایف جوانان در تحقق مفاد بیانیه راهبردی گام دوم پرداختند. ایشان همچنین با اشاره به بیانیه گام دوم انقلاب و با تاکید بر این که «جوان ها باید شانه‌شان را زیر بار مسئولیت های دشوارِ کوچک و بزرگ بدهند؛ علاج مشکلات کشورِ این است» تاکید کردند: «ما در گام دوم انقلاب بایستی حرکت کشور را بر دوش جوان ها قرار بدهیم همچنان که در گام اول در دوره انقلاب هم هدایت را امام می کرد اما حرکت را و موتور پیشرفت را جوانان روشن می کردند.» براساس گزارش پایگاه اطلاع رسانی دفتر حفظ و نشر آثار حضرت آیت‌ا... خامنه‌ای (Khamenei.ir) متن بیانات ایشان به شرح زیر است.

بسم الله الرحمن الرحیم و الحمدلله رب العالمین و الصلاة و السلام علی سیدنا و نبینا ابی القاسم المصطفی محمد و علی آله الاطیبین الاطهرین المنتجبین الهداة المهدیین المعصومین المکرمین سیما بقیة‌ا... فی الارضین. اللهم صل علی ولیک علی بن موسی الرضا عدد ما فی علمک صلاة دائمة بدوام ملکک و سلطانک، اللهم سلم علی ولیک علی بن موسی الرضا عدد ما فی علمک سلاما دائماً بدوام مجدک و عظمتک و کبریائک. میلاد مبارک پیشوای عدالت و امیر همیشه مؤمنان در طول تاریخ، حضرت امیرالمؤمنین علی بن ابی طالب را که نوروز حقیقی است تبریک عرض می کنم. همچنین تبریک عرض می کنم حلول سال نو و عید نوروز را که سلیقه زیبای ایرانی، این روز را آغاز سال قرار داده است و سال شمسی ایرانی، سال هجری ایرانی از آغاز بهار و از عید نوروز شروع می شود. همچنین ایام اعتکاف را به دل های نورانی معتکفین تحیت و تهنیت عرض می کنم؛ امیدوارم رحمت الهی و تفضل الهی و اجابت پروردگار عالم به انفاس زکیه معتکفین ما، شامل حال همه ملت ایران و همه آحاد -به‌خصوص جوانان ما- بشود. خدای متعال را سپاسگزارم که توفیق داد یک بار دیگر به مناسبت آغاز سال نو با شما مردم عزیز، مجاوران و زائران در پرتو لمعات بقعه مبارکه رضویه ملاقات کنم. مطلبی را که امروز من آماده کرده‌ام تا با شما برادران عزیز و خواهران عزیز در میان بگذارم، چهار موضوع است که امیدوارم بتوانم آن ها را با اختصار به عرض شما برادران و خواهران برسانم. یک موضوع درباره سال جاری است یعنی همین سال ۱۳۹۸؛ یک موضوع به مناسبت و درباره مسائل غرب و مسائل ما با دولت های غربی است؛ موضوع سوم درباره اقتصاد و شعار امسال است که عبارت باشد از شعار رونق اقتصادی؛ و موضوع آخر و چهارم، سخنی است با جوانان عزیزمان درباره مسائل کشور، مسائل آینده و مسائل انقلاب.

■ من معتقدم سال ۱۳۹۸ به توفیق الهی سال فرصت هاست؛ سال امکانات و سال گشایش

درباره مسائل مربوط به سال جاری، انسان می بیند که بعضی از گویندگان یا نویسندگان یا صاحب‌نظران یا اظهارنظر کنندگان درباره سال ۹۸ اظهار نظر کرده‌اند که این سال، سال تهدیدهاست. بنده مطلقاً این را قبول ندارم؛ من معتقدم سال ۱۳۹۸ به توفیق الهی سال فرصت هاست؛ سال امکانات و سال گشایش. البته آن کسانی که اظهار نظر دیگری می کنند و دایم تهدید به رخ این و آن می کشند، دانسته یا ندانسته تحت تأثیر جزخوانی های دشمنان این ملت هستند. دشمنان این ملت علاوه بر آن چه در واقعیت انجام می دهند، جنگ روانی هم دارند، اظهار نظر هم دارند، رجزخوانی هم دارند. این رجزخوانی ها باید همان طور که هست، دانسته بشود. این ها درباره سال ۹۷ هم از همین رجزخوانی ها داشتند و سعی می کردند توی دل بعضی ها را خالی کنند. یکی از همان احمق های درجه یک که چندوقت قبل آن ها را معرفی کردم، در اواسط یا اوایل سال ۹۷ گفت که ما اگر از برجام خارج بشویم -یعنی اگر آمریکا خارج بشود- در خیابان های ایران شورش اتفاق می افتد، مردم نان هم دیگر نمی توانند بخرند. یکی دیگر از همین حضرات احمق های درجه یک، اظهار نظر کرد که در سال ۲۰۱۹ آقایان آمریکایی ها کریسمس را در تهران خواهند گرفت. خب این ها حرف هایی است که زدند. من نمی دانم؛ یعنی واقعاً دونظر وجود دارد که آیا این ها واقعاً تحلیلشان این قدر نسبت به مسائل منطقه و کشور دور از واقعیت است که این حرف ها را جدی می زنند یعنی واقعاً گفتن این حرف ها [از] حماقت است؟ یا نه؛ قصد جنگ روانی دارند و خباثت می کنند و این حرف ها را پخش می کنند در فضای رسانه‌ای عالم به منظور جنگ روانی؟ این برای من روشن نیست؛ ممکن است هر دو باشد، هم حماقت، هم خباثت. و اما این که گفتیم سال ۹۸ سال فرصت هاست، در این باره من مقدار کمی توضیح بدهم: مشکل عمده کشور ما فعلاً مشکل اقتصادی است و مسئله معیشت قشرهای ضعیف؛ بخشی از این مشکل مربوط است به تحریم قدرت‌های غربی یعنی آمریکا و اروپا؛ بخشی هم مربوط می شود به نقایص درونی خودما، به ضعف های مدیریتی خودما. هم تحریم می تواند فرصت باشد -که توضیح می دهم- و هم مشاهده این ضعف ها و نقص ها می تواند برای ما تجربه های گران بهایی برای آینده و برای مدیریت سال های بعد کشور به وجود بیاورد؛ هر دوی این ها می تواند فرصت باشد. اما تحریم می تواند فرصت باشد؛ چرا؟ زیرا تجربه نشان داده است کشورهایی که از منابع طبیعی -مثل نفت- برخوردار هستند، هر وقت درآمدهایشان از ناحیه این منابع کاهش پیدا می کند، این ها به فکر اجرای اصلاحات اقتصادی می افتند، انگیزه پیدا می کنند، انگیزه اصلاحات پیدا می کنند، انگیزه پیدا می کنند که خودشان را از وابستگی نجات بدهند و اقدامات مناسبی را انجام می دهند. این مال وقتی است که درآمد حاصل از آن منابع طبیعی کاهش پیدا می کند؛ بعد که این منابع دوباره به حال اول برمی گردد و منابع مالی مورد استفاده آن ها افزایش پیدا می کند، از ادامه کار اصلاحات غفلت می کنند، فراموش می کنند. پس فشار کاهش درآمد منابع طبیعی، این حُسن بزرگ را نه فقط برای ما، [بلکه] برای همه کشورهای مشابه ما دارد که آن ها را از وابستگی به این منبع طبیعی، از این تک محصولی بودن، از این اقتصاد نفتی -که یکی از بزرگ‌ترین مشکلات اقتصاد ما این است که نفتی است، وابسته به نفت است- نجات خواهد داد. واقعاً هم همین جور است؛ الان در کشور، هم در سطوح دولتی، هم در سطوح تحقیقاتی و دانشگاهی، مطالعات وسیعی شروع شده است برای این که ما چگونه بتوانیم کشور را با درآمدهای غیرنفتی اداره کنیم؛ این خیلی چیز مهم و خوبی است. آن وقتی که درآمد نفتی به صورت فراوان در اختیار باشد، نه مسئولان دولتی و نه دیگران طبعاً به این فکر نمی افتند. شبیه این را ما به طور محسوس و عینی در باب امکانات دفاعی کشور امتحان کردیم. در سال های دفاع مقدس، جنگی که برما تحمیل شد، قدرت های مادی شرق و غرب، یعنی هم قدرت های مادی سرمایه‌داری و هم قدرت های مادی سوسیالیستی و کمونیستی، بهترین امکانات جنگی را در اختیار صدام قرار دادند ولی دست ما بسته بود. به ما حتی -آن طوری که مشهور شد و همه دانستند- سیم خاردار هم نمی فروختند؛ البته سخت بود اما همین سختی موجب شد که جوان های ما، صاحبان فکر، صاحبان استعداد و ابتکار به فکر بیفتند، وضع وابستگی ما را به سلاح بیگانه تغییر بدهند. امروز وضعیت ما به لطف الهی از لحاظ امکانات دفاعی تقریباً از همه کشورهای این منطقه بهتر و بالاتر است؛ دشمن های ما هم روی این دارند تکیه می کنند، آن ها هم اعتراف می کنند، برای این که این را وسیله فشاری قرار بدهند؛ که البته وسیله فشار قرار نخواهد گرفت. ما به کوری چشم آن ها تقویت بنیه دفاعی را ادامه خواهیم داد. آن روز در دوران دفاع مقدس اگر به ما سلاح می فروختند، تانک می دادند، موشک می دادند، امکانات می دادند، ما به فکر نمی افتادیم که خودمان تولید کنیم؛ خب [اگر] داشتیم، وابستگی باقی می ماند، احتیاج به دیگران از بین نمی رفت؛ مثل خیلی از کشورهای دیگری که در منطقه ما هستند و می شناسید؛ کشور ما یشان انبار سلاح است اما سلاح های متعلق به دیگران، وابسته به اراده دیگران؛ خودشان نه قدرت دارند، نه توان علمی و عملی دارند که از آن ها درست استفاده کنند؛ می شدیم مثل آن ها؛ امروز به توفیق الهی این جور نیست. پس نیاز برای ما حرکت ایجاد می کند، انگیزه ایجاد می کند. وقتی که دستمان از درآمد نفتی به طور کامل -یعنی درآمد کامل نفتی- کوتاه شد، طبعاً راه‌های جایگزین را می گردیم پیدا می کنیم؛ این کاری است که شروع شده و به توفیق الهی به نتیجه خواهد رسید؛ ملت ایران بعدها ثمره آن را خواهد چشید، نتیجه‌اش را خواهد دید.

من عرض می کنم ما از تحریم نباید بنالیم؛ از تحریم کننده‌ها هم -که آمریکا و اروپا هستند- توقع زیادی نباید داشته باشیم؛ حالا من بعداً در بخش [مربوط به] غرب خواهم گفت چرا؛ از این هانمی شود توقع داشت. ما باید بنشینیم طرح های مقابله با تحریم را بررسی کنیم و به طور جدی آن ها را دنبال کنیم؛ وظیفه ما این است؛ هم وظیفه دستگاه‌های دولتی، هم وظیفه بخش های تحقیقاتی مربوط به قوه مقننه و هم وظیفه جوان های ما و اصحاب فکر و اندیشه در کشور، بنشینند با آگاهی از مسائل کشور، راه‌های مقابله با تحریم را بررسی کنند، پیدا کنند؛ و راه‌های زیادی وجود دارد برای مقابله با تحریم و خنثی کردن تحریم ظالمانه و خباثت آمیز دشمن. البته به من گزارش دادند که مسئولان بالای دولتی دارند این راهکارهای مقابله با تحریم را تدوین می کنند؛ باید در عمل و در اجرا، جدی‌تر، فوری‌تر و عملی‌تر وارد بشوند؛ مسائل را با تأخیر نبایستی انجام داد. امروز همه قبول دارند که دشمن در حال جنگ اقتصادی با ماست؛ این را همه می دانند. البته این را که دشمن در حال جنگ با ماست، همیشه ما تکرار می کردیم، می گفتیم، [اما] بعضی باور نمی کردند؛ امروز همه باور کرده‌اند؛ همه مسئولان فهمیده‌اند و قبول کرده‌اند که دشمن در حال جنگ با ماست. جنگ فقط توپ و تفنگ نیست؛ جنگ اقتصادی، جنگ امنیتی، جنگ اطلاعاتی، جنگ سیاسی، این ها هم جنگ است؛ گاهی خطرناک‌تر از جنگ نظامی هم هست. دشمن در حال جنگ با ماست؛ خب بُروز و ظهور این جنگ در امر مسائل اقتصادی است؛ این را همه امروز قبول دارند. ما البته در این جنگ باید دشمن را شکست بدهیم و به توفیق الهی دشمن را شکست خواهیم داد؛ بله، دشمن را شکست خواهیم داد اما این کافی نیست. حرف من و مطالبه من از مجموع فعالان گوناگون کشور، چه در بخش مسئولان دولتی، چه در بخش های دانشگاهی، مردمی، عمومی، چیز دیگری است؛ من می گویم ما باید علاوه بر شکست دشمن، باز دارندگی ایجاد کنیم؛ حرف من این است. گاهی شما دشمن را شکست می دهید اما دشمن منتظر فرصتی می ماند و یک ضربه دیگری بعداً وارد می کند؛ این فایده‌ای ندارد؛ ما باید به نقطه‌ای برسانیم خودمان را که باز دارنده باشد؛ یعنی دشمن احساس کند که از رخنه اقتصادی، از معبر مسائل اقتصادی نمی تواند به کشور عزیز ما ضربه وارد کند و به ملت فشار بیاورد؛ باید به این جا برسیم؛ باز دارندگی؛ این هم ممکن است، همچنان که -باز این جا از مسائل نظامی مثال بزنم- در مسائل نظامی خوشبختانه وضعیت ما این جوری است. یک روزی بود که ما می نشستیم و هواپیمای دشمن می آمد در ارتفاع بالا و شهرهای ما را بمباران می کرد، ما هم وسیله دفاعی در این حد نداشتیم، یا [وقتی] موشک می فرستاد وسیله‌ای نداشتیم برای مقابله؛ بعد که امکانات پیدا کردیم، امروز دشمنان ما -حداقل در منطقه؛ آن هایی که در منطقه هستند یا در منطقه نیرو دارند- می دانند که جمهوری اسلامی با موشک های نقطه‌زن و فعال و دقیق خود در این منطقه باهر دشمنی می تواند مقابله کند و مواجهه کند و او را بکوبد؛ این را فهمیدند. این باز دارندگی است؛ این معنایش این است که دشمنانی که گاهی هوس تهاجم نظامی به سرشان می زند، ملاحظه کنند؛ بفهمند که نه، این جوری نیست، جمهوری اسلامی، مشت محکم و دست قوی دارد در مقابل؛ این می شود باز دارنده؛ ما در مسائل اقتصادی باید به این جا برسیم. این بنابراین فرصتی است که در سایه تحریم دشمنان در اختیار ماست؛ امروز می توانیم روی این زمینه کار کنیم؛ این بحث اول. برای این که ما در خودمان، این قدرت بازدارندگیِ اقتصادی را به وجود بیاوریم، به کلی باید از کمک و همراهیِ غربی ها چشم بپوشیم. گفتم چشممان به غربی ها نباشد. وارد بحث دوم می شوم که مسئله مواجهه با قدرت ها و دولت های غربی است؛ در این زمینه، ما خیلی حرف داریم. من می گویم برای این که ما در خودمان، این قدرت بازدارندگی اقتصادی را به وجود بیاوریم، به کلی باید از کمک و همراهیِ غربی ها چشم بپوشیم، منتظر آن ها نباید باشیم. برای خاطر این که غربی ها نشان دادند که نمی توان از آن ها انتظار کمک داشت؛ انتظار توطئه می شود داشت، انتظار خیانت می شود داشت، انتظار خنجر از پشت زدن می توان داشت، [اما] انتظار کمک و صداقت و همراهی نمی شود داشت. آن جایی که شما می بینید غربی ها به یک دولتی، به یک کشوری کمک می کنند، در حقیقت برای خودشان دارند کار فراهم می کنند.

بله، غربی ها به رژیم طاغوت کمک می کردند اما این در واقع کمک به او نبود، کمک به فروش سلاح خودشان بود، کمک به تسلط بی‌قید و شرط شان بر نفت کشور بود، کمک به وجود ۶۰ هزار نیروی مستشار نظامی در کشور بود. آن روزی که انقلاب پیروز شد، حدود ۶۰ هزار نیروی آمریکایی در کشور -عمدتاً در تهران- متمرکز بودند، از بیت‌المال مسلمان ها می خوردند و برای خودشان کار می کردند. اگر یک جایی کمکی هم بکنند، در واقع کمک به خودشان است، کفه خودشان را دارند سنگین می کنند، از آن ها انتظار کمک نمی شود داشت. این مخصوص ما هم نیست، این جور نیست که ما بگوییم غربی ها [فقط] با جمهوری اسلامی این جوری هستند یا بگوییم با ایران این جور هستند؛ نه، با همه کشورهایی که زورشان به آن ها برسد، رفتار کشورهای غربی این است؛ ببینید، سه قرن پدیده استعمار -استعمار کشورهای ضعیف- صدها میلیون جمعیت را فشرده و پدرشان را درآورده و زیر فشار قرار داده؛ اروپایی ها -آن روز، آمریکایی در بین نبود- در آسیا، در آفریقا، در آمریکای لاتین، کشورها را استعمار کردند و مکیدند، منابع آن ها را به سود خودشان خالی کردند و بردند و آن ها را از پیشرفت علمی و عملی و فناوری مانع شدند و عقب انداختند. این پدیده استعمار، مخصوص ما هم نبود؛ مال همه کشورهای دیگری بود که زورشان به آن کشورها رسیده بود. در مورد ایران، از اواسط قاجار، اروپایی ها به ما ضربه زدند. در جنگ های ایران و روس، انگلیس ها به ایران خیانت کردند؛ به عنوان واسطه وارد میدان شدند، اما از پشت خنجر زدند. در قضیه امتیاز تنباکو، در قضیه امیر کبیر و رفتاری که با امیر کبیر کردند؛ فشارهای انگلیس ها و سفارتخانه‌های اروپایی در تهران بود که پادشاه ابله قاجار او را وادار کرد خون امیر کبیر را بریزد و او را که می توانست ایران را متحول کند، کنار بگذارد. [همچنین] رفتار اروپایی ها در روی کار آوردن حکومت دیکتاتوری رضاخان، رفتار اروپایی ها و آمریکایی ها در ساقط کردن دولت مصدق، رفتار آن ها در قضایای گوناگون اقتصادی و سیاسی و امنیتی ماورفتار آن ها در قضیه جنگ تحمیلی و بعد هم رفتار آن ها در قضیه تحریم؛ این ها را ما نباید از یاد ببریم. غربی ها با ما همیشه همین جور رفتار کرده‌اند؛ نمی توانیم به آن ها هیچ امیدی داشته باشیم. در همین قضیه اخیر، در قضیه برجام، وظیفه اروپایی ها چه بود؟ خب یک قرارداد هفت جانبه‌ای بسته شده بود -شش کشور و ایران این طرف؛ هفت کشور- یک طرف که آمریکا ست خارج شد؛ وظیفه طرف های دیگر چه بود؟ وظیفه اروپایی ها این بود که می ایستادند در مقابل آمریکا، می گفتند ما به تعهد خودمان پایبندیم؛ تعهد آن ها این بود که تحریم ها به طور کلی برداشته بشود؛ باید محکم می ایستادند. [اما] با بهانه‌های مختلف نایستادند. علاوه بر این که در مقابل آمریکا نایستادند، خودشان هم در عین این که مدام به ما تأکید کردند و می کنند که «مبادا از برجام خارج بشوید»، عملاً از برجام خارج شده‌اند؛ یعنی حتی تحریم های جدیدی را علیه ایران به وجود آورده‌اند. این رفتار اروپایی هاست؛ از این ها می شود توقع داشت؟ این کانال مالی هم که اخیراً مدام گفته می شود یک کانال مالی درست کرده‌اند، این به شوخی شبیه‌تر است؛ البته شوخی تلخی است. این هیچ معنی ندارد؛ آن چیزی که وظیفه آن هاست با آن چه آن ها دارند مطرح می کنند زمین تا آسمان فرق می کند. در آخرین مسئله بین‌المللی ما، باز اروپایی ها مثل گذشته از پشت خنجر زدند، به ما خیانت کردند. از این ها توقع نمی شود داشت؛ هیچ توقعی نمی شود داشت. ببینید! به طور کلی من این را به شما عرض بکنم؛ این نتیجه مطالعات فراوان و مشاهده تجربیات خودمان و تجربیات دیگران است: من عرض می کنم سیاست و قدرت در غرب، در دولت های غربی اعم از آمریکا و اروپا، هم ظالم است، هم زورگو است، هم بی‌منطق است، هم زیاده‌خواه است. این ها هیچ منطقی سرشان نمی شود؛ با منطق واقعاً [بیگانه‌اند]. در باطن، سیاستمداران غربی آدم هایی هستند به معنای واقعی کلمه وحشی. تعجب نکنید؛ بله، کت و شلوار می پوشند، کراوات می بندند، ادکلن می زنند، کیف سامسونت دستشان می گیرند، اما وحشی‌اند؛ عملاً کارهای وحشی ها [را می کنند]. شما ملاحظه کنید در همین قضیه اخیر نیوزیلند و کشتار مسلمانان، خب در دو مسجد یک نفری وارد می شود، ده‌ها نفر را به رگبار می بندد، بیش از پنجاه نفر آن ها را به قتل می رساند، شهید می کند؛ خب این اسمش تروریسم نیست؟ اروپایی ها، نه سیاستمداران شان، نه مطبوعاتشان حاضر نشدند نام حرکت تروریستی روی این کار بگذارند؛ گفتند حرکت مسلحانه! این حرکت مسلحانه است؟ پس تروریسم چیست؟ هر جایی که یک حرکتی حتی علیه یک فرد انجام بگیرد که مورد علاقه آن هاست، آن جا تروریسم و حقوق بشر و همه چیز ردیف می شوند برای مقابله اما این جا -به این وضوح- به این حرکت، [حرکت] تروریستی نمی گویند! این ها این جوری هستند.

■ کشوری در این منطقه و شاید در همه جای دنیا، به بدیِ دولت سعودی من سراغ ندارم

کشوری در این منطقه و شاید در همه جای دنیا، به بدیِ دولت سعودی من سراغ ندارم؛ دولت سعودی، هم مستبد است، هم دیکتاتور است، هم ظالم است، هم وابسته است، هم فاسد است. برای این دولتِ این جوری، امکانات هسته‌ای فراهم می کنند؛ اعلان کردند که نیروگاه هسته‌ای برایش می سازند، اعلان کردند که مراکز تولید موشک برایش درست می کنند! آن جا اشکالی ندارد؛ آن جا چون وابسته به آن هاست، چون متعلق به آن هاست، اشکال ندارد که بسازند. حالا البته دارند اعلان می کنند، اگر هم بسازند، بنده شخصاً نارا حت نمی شوم؛ چون می دانم که این ها ان شاءا... در دوران نه چندان دوری، به دست مجاهدان اسلامی خواهد افتاد. بنابراین، شرارت و شیطنت، طبیعت قدرت های غربی است، آمریکا و اروپا هم ندارد؛ البته آمریکا شرورتر است، شرارت آمریکا به دلایل مختلف بیشتر است، مخصوص این شخصی هم که حالا در رأس دولت آمریکاست، نیست، [بلکه] سیاست شان این است. به من گزارش دادند که در همین قضایای اخیر، کنگره آمریکا -این آمار جالبی است- در سال های ۹۶ و ۹۷، ۲۲۶ طرح و لایحه علیه جمهوری اسلامی، یا تصویب کرده، یا ارائه کرده! ۲۲۶ طرح ضدیت و خباثت علیه جمهوری اسلامی؛ شرارت است دیگر. حالا البته این جا من یک گِله‌ای هم از مجلس خودمان بکنم: مجلس شورای اسلامی خودمان چند طرح و لایحه در مقابل خباثت های آمریکا ارائه کرده‌اند یا تصویب کرده‌اند؟ خب، پس این قدرت های غربی این [طور] هستند، از این ها انتظار نمی شود داشت. البته در داخل متأسفانه بعضی ها غرب را بَزَک می کنند، بدی های غرب را توجیه می کنند، روتوش می کنند، نمی گذارند افکار عمومی متوجه بشود که همین دولت های ظاهر الصلاح -مثل فرانسه، مثل انگلیس، مثل دیگران- در باطنشان چقدر شیطنت و شرارت وجود دارد؛ مطبوعاتچی ها بینشان هست، رسانه‌ای ها بینشان هست؛ مثل تقی‌زاده. در دوره طاغوت، آدمی مثل تقی‌زاده، به این مضمون گفت که ایران باید از فَرق سر تا ناخن پا غربی بشود؛ یعنی سبک زندگی در ایران باید غربی بشود. امروز هم تقی‌زاده‌های جدید از این حرف ها می زنند؛ البته به این صراحت نمی گویند اما مضمون حرفشان این است. آن هایی که افکار غربی را، سبک زندگی غربی را، روش های غربی را، لغات غربی را به طور پیوسته در داخل، در ادبیات ما، در افکار ما، در دانشگاه های ما، در مدارس ما تزریق می کنند، پمپاژ می کنند، این ها همین تقی‌زاده‌های جدید هستند. آن هایی که پشت سر سند ۲۰۳۰ -سند ۲۰۳۰ یعنی برگرداندن سبک زندگی اسلامی به زندگی غربی- می ایستند، همان تقی‌زاده‌های امروز هستند؛ البته امروز به توفیق الهی جوان های مؤمن و مردم انقلابی ما نخواهند گذاشت این تقی‌زاده‌ها حرفشان به کرسی بنشیند.

■ این حرف هایی که من می زنم به هیچ وجه به معنای قطع رابطه با کشورهای غربی نیست؛ ارتباط مانعی ندارد

این نکته را توجه کنید، چون بعضی ها مغالطه می کنند من [این را] بگویم. این حرف هایی که من می زنم به هیچ وجه به معنای قطع رابطه با کشورهای غربی نیست؛ ارتباط مانعی ندارد. بنده در دولت های مختلف، در طول این سال ها همیشه دولت ها را به ایجاد رابطه با کشورهای مختلف تشویق کرده‌ام؛ با همسایگان یک جور، با کشورهای اسلامی یک جور، با حرکت های مختلف یک جور، با کشورهای اروپایی هم همین جور؛ الان هم معتقدم. ارتباط اشکال ندارد، دنباله‌رَوی اشکال دارد، اعتماد اشکال دارد؛ من می گویم اعتماد نکنید. شاید بسیاری یا لااقل بعضی از مشکلات ما ناشی از این است که به غربی ها اعتماد شد؛ در مذاکرات گوناگون، در قراردادهای گوناگون، در تصمیم گیری های سیاسی گوناگون، به غربی ها اعتماد شد. ارتباط مانعی ندارد، ارتباط پیدا کنید، منتها طرفتان را بشناسید؛ با لبخند آن ها، با ترفند آن ها، با سخن دروغ آن ها، راه را اشتباه نکنید، عوضی نروید؛ حرف من این است؛ ارتباط هیچ مانعی ندارد. البته امروز خوشبختانه مسئولان دولتی ما به این نتیجه رسیده‌اند که با غربی ها نمی شود درست در یک مسیر حرکت کرد؛ این را احساس کرده‌اند؛ شاید در آینده ان شاءا... رفتارها و برخوردها -بر اثر این فهم جدیدی که در مسئله پیدا شده- تفاوت پیدا کند. البته حالا که یک مقداری در مورد غرب صحبت کردم این را هم عرض بکنم: ببینید دو گرایش متضاد در مورد غرب هست که هر دو غلط است؛ یک گرایش عبارت است از تحجر و تعصب بی جا و ندیدن مثبتات غرب؛ غربی ها در دانش، حرکت خوبی کردند، همت کردند، پیشرفت کردند، دنبال گیری کردند؛ در فناوری همین جور، در بعضی از خصوصیات اخلاقی، که من بارها در سخنرانی و غیره این ها را گفته‌ام؛ این ها را نباید رد کرد. ما هر چیز خوب را از هر جای دنیا باید بگیریم. بارها من گفته‌ام، ما حرفی نداریم شاگردی کنیم؛ پیش هر کسی که بیشتر از ما بلد است، ما شاگردی می کنیم، حرفی نداریم؛ منتها سعی مان باید این باشد که همیشه شاگرد نمانیم؛ بنابراین تحجر در مقابل غرب و تعصب بی جا در مقابل غرب که بگوییم هر چه از غرب می آید، هر چه باشد غلط است، نه؛ این را ما نمی گوییم و قبول نداریم. نقطه مقابلش غرب‌زدگی است؛ غرب‌زدگی خطر بزرگی است. در دل حکومت غرب‌زده پهلوی، یک روشنفکر ریشه‌دار در مسائل دینی، یعنی مرحوم جلال آل احمد که عالم‌زاده و پسر یک روحانی و دارای ارتباطات دینی است -با ما هم بی‌ارتباط نبود، به امام هم اظهار ارادت و علاقه می کرد در دوران تبعید امام- آن روز در سال ۴۲ مسئله غرب‌زدگی را مطرح کرد. امروز مسئله غرب‌زدگی مسئله مهمی است؛ باید فراموش نکنیم آن را. خب پس بنابراین گرایش تعصب‌آمیز و تحجرآمیز از سویی، گرایش غرب‌زده از سویی، [هر دو] غلط است؛ نسبت به غرب همان طور که گفتم اعتماد نمی شود کرد؛ ارتباط باید داشت، [ولی] تکیه به آن ها نباید کرد؛ از علم آن ها و از مثبتات آن ها باید استفاده کرد و [لی] مطلقاً به آن ها اطمینان نباید کرد؛ این حرف ما [است]. این [هم] مطلب دوم.

■ با تنبلی، با بی حالی، کم انگیزگی، مسئله اقتصاد کشور حل نخواهد شد

حالا مطلب سوم که به این مناسبت وارد مسئله اقتصاد [می شویم]. حالا [که] به غرب اعتماد نمی کنیم؛ چه کار کنیم برای اقتصاد کشور؟ مسئله اقتصاد کشور مسئله مهمی است. عرض بنده این است: برای شکوفایی اقتصاد کشور، به کاری احتیاج داریم که هم مجاهدانه باشد، هم عالمانه باشد. با تنبلی، با بی حالی، کم انگیزگی، مسئله اقتصاد کشور حل نخواهد شد. کار جهادی باید انجام بگیرد، مدیریت های جهادی باید بر مسائل اقتصادی کشور احاطه داشته باشند، تصمیم گیری کنند؛ کار جهادی. کار جهادی یعنی کاری که هم در آن تلاش هست، خستگی ناپذیری هست، هم اخلاص هست؛ [یعنی] انسان می فهمد که برای خودش، برای پُر کردن کیسه خودش کار نمی کند، دارد برای مردم کار می کند، برای خدا کار می کند؛ هم این و هم عالمانه؛ یعنی بنشینند و با موازین علمی، با شیوه دقیق عالمانه راه‌های صحیح را پیدا کنند؛ هم با سواد باشند، کارآمد باشند، هم امکانات گوناگونی داشته باشند؛ این ها بنشینند کار کنند؛ اقتصاد کشور قطعاً شکوفایی پیدا خواهد کرد. بنده اقتصاددان نیستم اما حرف های کارشناس ها را می خوانم، مطالعه می کنم، از این ها نظر می خواهم، نظرهای آن ها را کاملاً با دقت می بینم. کارشناس های ما معتقدند که ظرفیت های کشور برای شکوفایی اقتصاد، ظرفیت های بسیار آماده و مستعد و کاملی است. ما کمبود نداریم. ظرفیت نیروی انسانی ما بسیار خوب است، ظرفیت های طبیعی ما بسیار خوب است، ظرفیت جغرافیایی ما بسیار خوب است که من در بیانیه گام دوم مقداری از این ظرفیت ها را تشریح کردم که این ظرفیت ها وجود دارد؛ بنابراین ظرفیت ها هست، پول هم وجود دارد در کشور. این نقدینگی که مرتب گله می کنند و شِکوه می کنند که نقدینگی زیاد شده -و درست هم هست و البته نقدینگی اگر مورد توجه قرار نگیرد ضربه خواهد زد- اگر یک مدیریت خوبی انجام بگیرد و همین نقدینگی تبدیل بشود به سرمایه‌گذاری، کشور را شکوفا خواهد کرد، اقتصاد را بالا خواهد برد. بنابراین ظرفیت کاملاً در کشور وجود دارد. البته برخی از دستگاه های دولتی خوب عمل کرده‌اند. این که بعضی خیال می کنند که هیچ حرکتی انجام نگرفته، نه، این جور نیست؛ بعضی از دستگاه های دولتی عمل کرده‌اند، خوب عمل کرده‌اند؛ در بخش های مختلف -بخش کشاورزی، بخش های آب، بخش های خاک، بخش های رسیدگی به برخی از مناطق، کارهای زیربنایی- کارهای خوبی انجام گرفته است. البته در بعضی از بخش ها هم نه، رخوت و کوتاهی وجود دارد. گاهی در بعضی از موارد کار با تعلل و تأخیر انجام می گیرد. در یک نامه‌ای به نظرم در سال ۹۳ یا ۹۴ یکی از مسئولان عالی‌رتبه به بنده نوشته بود که ما برای اصلاح امور بانکی کشور، مسئله بانک، اصلاح موارد بانکی -که یکی از مشکلات اقتصادی ما مشکلات بانکی است- لایحه‌ای داریم تنظیم می کنیم که تا چند ماه دیگر این لایحه به مجلس خواهد رفت. به من گزارش دادند که الان چهار سال از آن وقت می گذرد، هنوز این لایحه به مجلس نرفته! این ها تأخیر است، این ها تعلل است. آن بخش هایی که خوب کار کرده‌اند باید تشویق بشوند، [به] آن بخش هایی که تأخیر داشته‌اند باید یستی تذکر داده بشود، بنده هم تذکر داده‌ام؛ این حرف ها را آن وقتی بنده در مجمع عمومی و در مقابل آحاد وسیع مردم می گویم که بارها به طور خصوصی به خود حضرات تذکر داده‌ایم. این ها باید به بخش هایی از افکار عمومی و مطالبات عمومی تبدیل بشود.

به تولید باید کمک بشود. ما گفتیم «رونق تولید». امسال، باید سال رونق تولید باشد. سال گذشته که حمایت از کالای ایرانی را مطرح کردیم، حرکت خوبی انجام گرفت؛ مردم اجابت کردند، بعضی از تولیدکنندگان واقعاً اجابت کردند. ما اطلاع داریم که خود مردم در مراجعاتشان به فروشگاه‌ها -بسیاری از مردم- مطالبه جنس ایرانی و کالای ایرانی کردند؛ مشابه خارجی اش را آوردند، قبول نکردند؛ یعنی کار پیشرفت کرد. اما اگر بخواهیم بگوییم به طور کامل به آن عمل شد، نه، این را من نمی توانم بگویم، گزارش ها بر خلاف این است. بنابراین آن شعارِ حمایت از کالای ایرانی همچنان به قوت خودش باقی است؛ اما این مسئله اصلی و اساسی، رونق تولید است. اگر تولید شد، آن وقت در بخش های مختلفی تحول ایجاد خواهد شد؛ اگر رونق تولید وجود داشته باشد، هم تأثیر می گذارد در اشتغال، هم تأثیر می گذارد در کم کردن تورم، هم حتی تأثیر می گذارد در وضع توازن بودجه، هم تأثیر می گذارد در بالا رفتن ارزش پول ملی. ببینید، این ها همه مشکلات مهم اقتصادی ماست. صاحب‌نظران و کسانی که مطلع از مسائل اقتصادی هستند، تصدیق می کنند، تأیید می کنند که اگر تولید در کشور رونق پیدا بکند، مسلماً یک چنین فواید و نتایجی خواهد داشت. این باید انجام بگیرد و در برنامه قرار بگیرد؛ هم در برنامه دولت، هم در برنامه مجلس، هم در برنامه آحاد مردمی که توانایی ورود در وادی تولید را دارند. ما کسانی را داشتیم و می شناختیم افرادی را که پول داشتند، امکانات داشتند، می توانستند این پول را بگذارند در بانک و از منافعش سال ها بی‌دردسر استفاده کنند، [اما] این کار را نکردند، [بلکه] پول را بردند در مسئله تولید و گفتند می خواهیم کشور پیش برود. این ها پیش خدا اجر دارند؛ این کسانی که این جور عمل می کنند، پیش خدای متعال اجر دارند. بایستی به تولیدکننده کمک بشود، به سرمایه‌گذار کمک بشود، به فعال اقتصادی باید کمک بشود -فعال اقتصادی سالم- به کسی که برای کشور ثروت آفرینی می کند باید کمک بشود، در بهبود فضای کسب و کار بایستی حتماً تلاش بشود؛ با قوانین لازم، با روش ها و رویه‌های لازم. یک شرط دیگرهم این است که از سوءاستفاده‌ها غفلت نشود. بعضی ها سوءاستفاده کردند؛ سوءاستفاده می کنند؛ سوءاستفاده چی وجود دارد؛ انواع و اقسامی هم [دارد]؛ این ابتکار ایرانی، این ذهن مبتکر ایرانی همین جور که در ک